

Дена Попова
Златни лукчета

Мерси, че днес, на специалния ден за благодарности, ми даде да обеля всичките двеста златни лукчета. Бяха за гарнитура към пуйката, която баба ти печеше навън до саксията с жълти лалета. Така имах оправдание да плача спокойно, и никой не попита: „Защо плачеш?“

Като свърших с беленето, ми каза, че рецептата била да потопя едно по едно всичките двеста лукчета в купата с вино и ром. И аз така се напих, след като облизах пръстите си толкова много пъти, че като свърших, се сетих как в края на лятото след като свърши с всички туршии, дядо ми винаги сплита перата от лука. После закача голямата плитка отдясно на кухненския прозорец, за да гони мъхите.

Така и не се научих или може би беше по-трудно с перата на тия лукчета, но не те спрях, но се отказах. Не те спрях когато ги хвърли в кофата за боклук. Реших да помогна с почистването и изнесох купата навън. Виното било полезно за поливане на цветя.

Навън, баба ти тъкмо привършваше с пуйката, ме спря и каза, че нямало нужда, защото цветята били изкуствени. Затова с нея допихме виното с ромът. После направи букет от тези жълти цветя за масата.

На вечеря трима бяхме с плитки. Аз, сладкият ти малък брадовчед, който първо ми заприлича на момиченце и баба ти, която цялата миришеше на пушена пуйка.

Накрая баба ти вдигна наздравица:

„За всичките гости с плитки, наздраве.“

„Наздраве“ казах аз и снимах със свободната ми ръка. На снимката ме няма, но чашата със вино долу в дясно е моята, честна дума.